

Udalosť premenenia

Budeme čítať z Evanjelia sv. Marka, z 9. kapitoly, od 2. po 9. verš.

O šesť dní vzal Ježiš so sebou Petra, Jakuba a Jána a vyviedol ich do ústrania na vysoký vrch. Tam sa pred nimi premenil. Rúcho mu tak zbelelo, že by ho žiaden bielič na svete nevládal tak vybieliť. I zjavil sa im Eliáš s Mojžišom a zhovárali sa s Ježišom. Vtedy Peter povedal Ježišovi: „Majstre, je nám tu dobre. Postavme tri stany. Jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi.“ Ani sám nevedel, čo povedať, lebo sa preľakli. Tu sa utvoril oblak a zatónil ich. Z oblaku zaznel hlas: „Toto je môj milovaný syn, Jeho počúvajte.“ Keď sa spamätali a rozhládli okolo seba, nevideli už nikoho, len Ježiša. Keď zostupovali z vrchu, prikázal im, aby nikomu nerozprávali, čo videli, kým Syn človeka nestane z mŕtvych.

Znepokojovala ma, a dosiaľ ma znepokojuje otázka, prečo sú naše modlitby tak málo účinné. Alebo ešte presnejšie, prečo sú moje modlitby tak málo účinné. Ako ma to vie vzrušiť a naplniť radosťou, keď vidím, že Pán nielen počul, ale aj vypočul moje modlitby a ich obsah sa stáva skutočnosťou. Okrem radosti človeka, naplňuje ma aj istota, že Pán je ten istý, ako bol v minulosti a je mocný konať svoje dielo aj v našich dňoch. Ale prečo je tak veľa modlitieb málo účinných? Viedlo ma to k zamysleniu nad modlitebným životom nášho Učiteľa a Spasiteľa. Chcel by som sa spolu s vami zastaviť nad prečítaným textom. Mnohé z toho bude iba nedokončená, načrtnutá myšlienka, ale verím, že nám to všetkým bude základom pre premýšľanie a pre osobný zápas modlitebný, aj akčný. Na horu premenenia šli s Pánom Peter, Jakub a Ján. Hora premenenia nie je pre všetkých. Len niektorí z učeníkov smeli sprevádzať Pána Ježiša Krista aj sem. Prečo nie všetci dvanásti? Ako urobil Pán výber tých, ktorí s Ním pôjdu? Myslím si, že tam šli s Pánom preto, lebo spomedzi dvanástich boli oni traja najúprimnejšími hľadačmi pravdy o kráľovstve Božom. Nemohla to byť iná príčina. Pán Ježiš nebol prijímačom osôb a nerozhodoval podľa svojich vzťahov k iným, ale rozhodoval podľa vzťahu iných k Otcovi. Aj pre nás je miesto na hore premenenia. Je iba jedna podmienka: Patríť k najúprimnejším hľadačom pravdy o Kráľovstve. Boh ani dnes nie je prijímačom osôb. Záleží na našom vzťahu k Nemu. Hora premenenia je osobitné miesto, kde učiteľ a Učeníci boli oddelení od ostatných. Pred Božiu tvár nechodíme so zástupmi, ale v samote, alebo v najužšom bratskom obecenstve. Pán Ježiš sa modlil aj verejne pred zástupmi, vedel sa stíšiť sám uprostred zástupov a modlil sa pred malými skupinami ľudí. Ale Jeho obecenstvo s Otcom, kde prijímal a dával, kde hovoril s Ním, kde si ujasňoval ďalšiu cestu a spôsob ako konať, kde prežíval nové posvätenie, život neba na zemi, toto obecenstvo bolo v samote alebo v najužšom kruhu tých, ktorí milovali Otca aj Jeho. Dodnes to inak nejde. Verím, že naše modlitebné chvíle sú obecenstvom tých, ktorí milujú Otca aj Pána Ježiša. A preto môžu byť miestom, kde hovoríme s nimi, kde prežívame nové posvätenie. Pán Ježiš bol oddelený muž, zvláštny aj vo všedné dni. Tam, dole, medzi zástupmi bol taký. Uvedomil som si, že Jeho konanie nebolo filozofiou, ani systémom myšlienok a princípov, ale bolo spojením s Bohom. Bolo jednotou s Otcom. To úžasné je, že bol dokonalý v prvom momente, bez vývoja, bez dlhotrvajúcej prípravy. A to vyplývalo s Jeho jednoty s Bohom. Svet sa pozerá na kresťanstvo ako na filozofiu. Aj mnohí kresťania si osvojili tento názor. Ale v tom nie je podstata kresťanstva. Podstata kresťanstva je v jednote s Bohom. Systém myšlienok a princípov je výborný, ale nám iba pomáha, aby sme sa správne orientovali. Ale na horu premenenia nemôžeme ani s filozofiou, ani s myšlienkami, ani s princípmi, ale iba a jedine s Pánom Ježišom Kristom. Bratia, tak veľmi túžim po jednote s Otcom a viem, že nie som sám, že nás je mnoho. Ježiš Kristus, tento dokonalý muž, sa premenil pred Bohom. Nie pred učeníkmi, oni boli iba svedkami toho, čo sa stalo. Stáť pred Bohom, na to aj Syn Boží, kým bol tu na zemi, potreboval premenenie a očistenie sa. Ako môžeme očakávať, že sa na naše volanie budú diať veľké veci, keď chceme prichádzať pred Božiu tvár a keď často v našom živote voláme na Hospodina a nie sme čistí? Boží Syn sa premenil, keď predstúpil pred Otcovu tvár. Či to pre nás neplatí? Či sa pripravujeme na modlitbu, na obcovanie s Otcom a s Ním s našim Učiteľom a s mnohými, ktorí v pravde zosnuli, tak ako sa On pripravoval? Keď faraón nechal predviesť Jozefa, tak to jeho služobníci urobili behom. Ale aj tak Jozef nesmel predstúpiť pred faraóna v tom, v čom žil vo väzení. „Oholiť, okúpať, nové šaty, faraón je netrepezlivý, behom, behom!“ Ale pred faraóna v rúchu vážna nesmel predstúpiť za nijakých okolností. A my sa odvažujeme predstupovať pred živého Boha s vnútram, ktoré nie je čisté, nie je premenené? Bratia a sestry, to nie je výčitka, to je plač, nad mojou biedou a nad biedou nás mnohých. Vtedy prišli Eliáš a Mojžiš a zhovárali sa s Ježišom. Tak toto nie je fantázia. Eliáš a Mojžiš sa zhovárali s Ježišom a náš Učiteľ s zhováral s nimi. A keď prideme premenení a čistí, bude sa zhovárať s nami, ale ani to nie je fantázia. To je rozhovor, ktorý má výsledky, ktorý nesie ovocie, ktorý vedie k rozhodnutiam, poskytuje záruky a istoty. Náš Pán nepredpokladal, že by tam Mojžiš a Eliáš mohli byť. On sa s nimi zhováral a Jeho učeníci ich videli a poznali ich, lebo mali oči duše otvorené. Hoci ich nikdy predtým nevideli, zbadali, že je to Mojžiš a Eliáš. Rozhovor s Mojžišom a s Eliášom, to nie je chvíľa na klebety alebo nezávazné vykladanie. O čom tam asi rozprávali? V našom texte to nie je zachytené, ale isto to boli veci, ktoré ich všetkých troch vzrušovali. A to mohlo byť iba dielo spasenia, zvestovania blízkosti Kráľovstva Božieho a zápas o záchranu Izraela a celého ľudstva. Iste to bolo povzbudenie verne slúžiť tu na tejto zemi, hodnotenie doterajšieho diela, ujasňovanie, ako pokračovať. Vedť to je zmysel modlitby, keď sme už čistí pred Bohom. Učeníci stáli v úžase a poľakaní, tak ako my stojíme. Ani na myseľ im neprišlo, že by mohlo jestvovať niečo také, ako bolo to, čoho sa stali svedkami na hore premenenia. Ani my o tom nesnívame, že by aj pre nás mohlo byť miesto na hore premenenia, na našej, na mojej hore premenenia, kde by môj Pán a môj Učiteľ mohol so mnou hovoriť. Ale je to tak. Naša viera nie je bezmocná. Len my sme si odvykli čakať na veľké skutky Hospodinove a nestretávame sa s našim Pánom. Nie sme čistí pred Ním a bojím sa, že mnohí z nás ani nevedia, že to tak môže byť. Ani ja som to dlho, veľmi dlho nevedel a netušil. A vtedy sa stalo Slovo Hospodinovo k učeníkom: „Toto je ten môj milovaný Syn, Jeho počúvajte.“ Nezaráža vás to, že Boh nehovorí k farizejom a k zákonníkom? Že nehovorí k pohanom, ale utvrdzuje vo viere tých, ktorí Ho najviac hľadali a najviac milovali a najvernejšie Mu slúžili? Nám by sa zdalo, že oni, Peter, Jakub a Ján, takéto vyznanie, takéto prežitie ani nepotrebujú. Nevieť prečo to Pán takto urobil. Ale viem, že to tak robí aj dnes. Aj dnes sa najviac dá poznávať tým, ktorí Ho najviac milujú a najviac poslúchajú. A toto všetko náhle skončilo a bolo treba vrátiť sa dolu k zástupom, ktoré ich už čakali. Bolo treba ísť a konať to, o čom Pán Ježiš hovoril s Mojžišom a Eliášom. Pán a Učiteľ zišiel a konal dielo služby ľuďom, dielo lásky a spasenia.

Koľkokrát prežijeme slávnú chvíľu s naším Pánom a odchádzame vnútorne pohnutí a rozochvení, ale nepremenení? Za nami ani potom neostáva dielo hodné synov Božích. Prečo? Lebo nie sme ochotní vykonať v našich životoch to, čo je v našej moci. Pohrdame bratmi alebo sestrami, chováme nenávisť k ľuďom. Sú takí, ktorí chovajú nelásku k vláde našej zeme. Neodpúšťame viny našim vinníkom. Nechceme byť vyprostení z bied našej povahy. Nechceme napraviť svoj charakter. A to všetko môžeme urobiť ja, dnes, a potom môžeme očakávať aj zjavenie moci môjho Pána v mojom živote. Náš modlitebný zápas vedíme podľa určitých pravidiel. Pýtal som sa: „Ako sa to modlil Pán Ježiš?“ Hľa, tu je hora premenenia a druhý príklad je záhrada Getsemane. To sú dva pohľady do modlitebného života nášho Spasiteľa. Zápasí sám alebo spolu s najbližšími, ktorí často nevedia a neuvedomujú si veľkosť zápasu. Hlavná ťarcha našich modlitieb je v samote, v oddelení sa od ostatných. Základná požiadavka spojenia s Pánom je čistota. Musíme sa stať čistými pred Hospodinom. Pri každom vážnom modlitebnom stíšení je pokánie začiatkom, nutným úvodom, podmienkou premenenia ducha a podmienkou prítomnosti Božej. Jeho rúcho stalo sa skvejúcim, veľmi bielym ako sneh, ako ho bielič na zemi nemôže vybieliť. Naša čistota, čistota ducha, sa prejaví aj na tele. Ešte len aj na odeve sa vidí čistý človek. A potom príde zápas, zápas o vážne veci v živote. Isto, aj každodenné starosti prinášame Pánovi, ale vo chvíľach kňazskej služby je náš zápas zápasom o zachovanie zvesti spasenia, zvesti o tom, že Kráľovstvo Božie je blízke všetkým, ktorí ho hľadajú. Aj tým, ktorí ho nehľadajú. A zápas o záchranu hriechom obťažovaných a zaslepených ľudí. Tu malichernosť nemá miesto. Pobyt na hore premenenia, pobyt pred Božou tvárou, človek nemôže utajiť. Učeníci nemuseli podrobne referovať všetkým, čo sa stalo a ako sa to stalo. Aj moje najkrajšie chvíle s Pánom sú pre druhých neprístupné. Ale konanie učeníkov niešlo aj tak stopy, neklamné znaky takéhoto zápasu a stretnutia. Aj naše konanie nesie takéto stopy. Mojžišova tvár sa skvela tak, že nemohli na neho pozerieť. Viete, kto chodí v prítomnosti Božej, ten o Bohu veľa hovoriť nemusí. Jeho život aj mlčanie hovorí. A tak pamätajme, aj pre nás je miesto na hore premenenia. Amen.